ఏం. కే. గోపాలన్ మరియు మరొకరు

1954
ఏప్రిల్, 5.

v.

ది స్టేట్ ఆఫ్ మధ్య ప్రదేశ్

[ముఖర్జీ, సుధి రంజన్ దాస్, భగవతి, జగన్నాధదాస్ మరియు వెంకటరామ అయ్యర్ న్యాయమూర్తులు]

భారత రాజ్యాంగం – ఆర్టికల్ 14 – క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ (చట్టం V ఆఫ్ 1898), సెక్షన్లు 14, 197 (1)మరియు (2) – సెక్షన్ 14 'అధికారాలకు అతీతంగా' ఉందా – సెక్షన్ 197(2)మరియు సెక్షన్ 14 ప్రకారం అధికార పరిధి – సెక్షన్ 197(2) లో 'కోర్టు' అనే పదానికి సెక్షన్ 14 లో 'వ్యక్తి' అనే పదానికి ఒకే అర్థం ఉందా?

అర్జీదారు, మద్రాసు ప్రభుత్వ అధికారి, మద్రాసు ప్రభుత్వం తరఫున ధాన్యం కొనుగోలు కోసం సెంట్రల్ ప్రావిన్సెస్ మరియు బెరార్ లలో నియమించబడ్డారు. మద్రాసు ప్రభుత్వానికి నష్టం కలిగించినందుకు భారతీయ శిక్షాస్మృతి లోని సెక్షన్ 420 మొదలైన నేరాల క్రింద అభియోగాలపై అతనితో పాటు అనేక మందిని నాగ్‌పూర్ స్పెషల్ మేజిస్ట్రేట్ (మధ్య ప్రదేశ్) ముందు దోషవిచారణలో ఉన్నారు. క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 14 ప్రకారం ఈ కేసును విచారిస్తున్న ప్రత్యేక మేజిస్ట్రేట్ ను మధ్యప్రదేశ్ ప్రభుత్వం నియమించింది మరియు అర్జీదారు మద్రాసు ప్రభుత్వ సేవకుడు కావడంతో, క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 197 (1) క్రింద మద్రాసు ప్రభుత్వం ఇచ్చిన అనుమతితో అతనిపై దోషవిచారణ ప్రారంభించబడింది.

నిర్ణయించారు, (i) క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 14 ప్రకారం మొదటి, రెండవ లేదా మూడవ తరగతి మేజిస్ట్రేట్ లకు కోడ్ ద్వారా ప్రదానం చేయబడిన లేదా ప్రదానం చేయదగిన అన్ని లేదా ఏవైనా అధికారాలను ఏ వ్యక్తికైనా ఇవ్వడానికి ప్రాంతీయ ప్రభుత్వానికి అధికారం ఇస్తుంది, నిర్దిష్ట కేసులలో మరియు తద్వారా ఒక వ్యక్తిగత కేసు విచారణకు ప్రత్యేక మేజిస్ట్రేట్ ను నియమించడం రాజ్యాంగంలోని

ఆర్టికల్ 14 కింద హామీని ఉల్లంఘించదు, ఎందుకంటే ప్రస్తుత కేసులో ప్రత్యేక మేజిస్ట్రేట్ ఈ కేసును పూర్తిగా సాధారణ ప్రక్రియ కింద విచారించాల్సి ఉంది మరియు అన్వర్ అలీ సర్కార్ కేసు ([1952] ఎస్. సి. ఆర్. 284) లోని తీర్పులో ఆలోచించిన రకమైన వివక్ష ఈ కేసులో తలెత్తలేదు. అలాంటి పరిస్థితుల్లో అధికార యంత్రాంగానికి విచక్షణాధికారాన్ని కట్టబెట్టే చట్టం వివక్షాపూరితం కాజాలదు, అందువల్ల రాజ్యాంగంలోని 14వ అధికరణం పరిధిలోకి రాదు.

(ii) సెక్షన్ 197(1) కింద విచారణ జరగాల్సిన కోర్టును కూడా సెక్షన్ 197(1) కింద అనుమతి ఇచ్చిన ప్రభుత్వమే పేర్కొనదు కాబట్టి సెక్షన్ 197(1) వర్తించే కేసులో సెక్షన్ 14 కింద ఎలాంటి అధికారాన్ని వినియోగించడం మినహాయించబడదు. సెక్షన్ 197 లోని సబ్ సెక్షన్ (2) లోని 'కోర్టు' అనే పదం సెక్షన్ 14 లోని సబ్ సెక్షన్ (1) లోని 'వ్యక్తి'తో సమానం కాదు.

హైకోర్టు తీసుకోలేని ప్రత్యేకంగా తేలిన కేసుల్లో, వాటిపై అప్పీల్ చేసుకునేందుకు అనుమతి తీసుకోకుండా, ఆర్టికల్ 32 కింద (మంచి కారణాలతో మినహా) నేరుగా సుప్రీం కోర్టును ఆశ్రయించే పద్ధతిని, ప్రోత్సహించడం సరికాదు.

గోకుల్ చంద్ ద్వారకదాస్ మొరార్క v. *ది కింగ్* (ఎ. ఐ. ఆర్. 1948 పి. సి. 82) సూచించబడింది, మరియు *అన్వర్ అలీ సర్కార్ కేసు* ([1952] ఎస్. సి. ఆర్. 284) ప్రత్యేకించబడింది.

ప్రారంభిక అధికార పరిధి: అర్జీ నెం. 55 ఆఫ్ 1954.

రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 ప్రకారం ప్రాథమిక హక్కుల అమలుకు.

ఎన్. సి. చటర్జీ (జె. బి. దాదాచాంజీ, రాజిందర్ నారాయణ్, ఆయనతో పాటు) అర్జీదారుల తరఫున.

కే. వి. తాంబే మరియు ఐ.ఎన్. ష్రాఫ్ ప్రతివాది తరపున.

1954. ఏప్రిల్ 5. కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు వెలువరించినది

జగన్నాథదాసు జె. – ఇది రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 ప్రకారం దాఖలైన పిటిషన్, ఈ క్రింది పరిస్థితులలో ఈ కోర్టుకు సమర్పించబడింది. మా ముందు ఉన్న అర్జీదారు నెం. 1 ఒక మద్రాసు

ప్రభుత్వ వ్యవసాయ ప్రదర్శనకర్త మినుములు మరియు ఇతర ధాన్యాలు మద్రాసు ప్రభుత్వ తరఫున కొనుగోలు, తరలింపు కోసం సెంట్రల్ ప్రావిన్సెస్, బీరార్ లలో అసిస్టెంట్ మార్కెటింగ్ ఆఫీసర్ గా ఉద్యోగం చేశారు.

ఆయనతో పాటు రెండో అర్జీదారు మరియు మరో 44 మంది కేసు నెం.1 ఆఫ్ 1949 లో మధ్యప్రదేశ్ లోని నాగ్ పూర్ స్పెషల్ మేజిస్ట్రేట్ శ్రీ కె. ఎల్. పాండే ముందు జరుగుతున్న దోషవిచారణ లో ఉన్నారు, మోసం చేయడం, మోసం చేయడానికి ప్రయత్నించడం, నేరపూరిత విశ్వాస ఉల్లంఘన మరియు నేరపూరిత కుట్ర (సెక్షన్ 420 r/w భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 120-B లేదా 109, భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 409 మరియు సెక్షన్ 409 r/w సెక్షన్ 120-B ప్రకారం శిక్షార్హమైన నేరాలకు) ఆరోపణలపై మరియు నిందితులు చేసిన చర్యల కారణంగా, మద్రాసు ప్రభుత్వం రూ.3,57,147-10-0 బకాయి ఉన్నమొత్తంకంటే ఎక్కువ ఖర్చ చేయవలసి వచ్చిందని ఆరోపణ. విచారణ జరుపుతున్న ప్రత్యేక మేజిస్ట్రేట్ ను క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 14 ప్రకారం మధ్యప్రదేశ్ ప్రభుత్వం నియమించింది, మొదటి అర్జీదారు మద్రాసు ప్రభుత్వసేవకుడు కావడంతో, క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 197(1) కింద మద్రాసు ప్రభుత్వం ఇచ్చిన అనుమతితో ఆయనపై దోషవిచారణ ప్రారంభమైంది.

దోషవిచారణ చెల్లుబాటును వివిధ కారణాలతో సవాలు చేశారు, మరియు అవి చెల్లుబాటు కావని పేర్కొంటూ విచారణను రద్దు చేయాలని ప్రస్తుత అర్జీలో పేర్కొన్నారు. మా ముందు ఉంచిన మూడు ప్రధాన అంశాలు: (1) క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 14 ప్రకారం , నిర్దిష్ట కేసులకు సంబంధించి మొదటి, రెండవ లేదా మూడవ తరగతి మేజిస్ట్రేట్ కు కోడ్ ద్వారా ప్రసాదించబడిన లేదా ప్రసాదించదగిన అన్ని లేదా ఏవైనా అధికారాలను ఏ వ్యక్తికైనా ఇవ్వడానికి మరియు తద్వారా ఒక వ్యక్తిగత కేసు విచారణ కోసం ఒక ప్రత్యేక మేజిస్ట్రేట్ ను నియమించడానికి ప్రాంతీయ ప్రభుత్వానికి అధికారం ఇవ్వడం రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 14 కింద హామీని ఉల్లంఘించడమే అవుతుంది ; (2) మొదటి అర్జీదారు పై దోషవిచారణ కు క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 197(1) కింద ఇచ్చిన

అనుమతి చెల్లదు, మద్రాసు ప్రభుత్వం అనుమతి మంజూరు చేసిన ఉత్తర్వులో అభియోగాలు మోపబడిన నేరాలకు సంబంధించిన అన్ని వాస్తవాలను మంజూరు చేసే అధికారి ముందు ఉంచినట్లు బహిర్గతం చేయలేదు; లేదా సంఘటన జరిగిన సమయం లేదా ప్రదేశం లేదా దానిలో పాల్గొన్న లావాదేవీలు లేదా నేరాలు చేసిన వ్యక్తులను కూడా అనుమతిలో పేర్కొనలేదు. *గోకుల్ చంద్ ద్వారకాదాస్ మొరార్క* v. *ది కింగ్* ఎ.ఐ.ఆర్.1948 పి.సి.82 కేసులో ప్రివీ కౌన్సిల్ కేసు ఆధారంగా ఈ వాదనను లేవనెత్తారు; (3) క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 197(1) కింద ఇచ్చిన అనుమతి చెల్లుబాటు అయినప్పటికీ, సెక్షన్ 197(2) కింద విచారణను ఏ కోర్టు ముందు నిర్వహించాలో పేర్కొనేది. కూడా అనుమతి ఇచ్చిన ప్రభుత్వమే మరియు సదరు ప్రభుత్వం యొక్క అటువంటి వివరము ఏదీ లేనప్పుడు కేసులో విచారణకు ప్రత్యేక మేజిస్ట్రేట్ ను నియమించే క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 14 ప్రకారం ప్రత్యేక మేజిస్ట్రేట్ ను నియమించే అధికారాన్ని మధ్యప్రదేశ్ ప్రభుత్వం ఉపయోగించజాలదు.

ఈ అంశాలను ఇప్పుడు క్రమముగా విచారించవచ్చు. రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 14 కింద లేవనెత్తిన అభ్యంతరానికి మద్దతుగా, *అన్వర్ అలీ సర్కార్* [1952] ఎస్. సి. ఆర్. 284 కేసులో ఈ కోర్టు తీర్పుపై ఆధారపడ్డారు. ఏదేమైనా, సాధారణ ప్రక్రియకు భిన్నంగా ఒక ప్రక్రియ ద్వారా విచారణను నిర్వహించడానికి అధికారం పొందిన ప్రత్యేక కోర్టుకు వ్యక్తిగత కేసును కేటాయించినప్పుడు, ఇలాంటి నేరాలకు పాల్పడిన వ్యక్తుల మధ్య వారిలో ఒకరు లేదా అంతకంటే ఎక్కువ మంది ఒక ప్రక్రియకు లోనైనప్పుడు వివక్ష తలెత్తే కేసుకు మాత్రమే ఈ నిర్ణయం వర్తిస్తుంది. ఇది సాధారణ ప్రక్రియకు భిన్నంగా ఉంటుంది మరియు తద్వారా వారికి ప్రతికూలముగా ఉంటుంది. ప్రస్తుత కేసులో, క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 14 కింద ప్రత్యేక మేజిస్ట్రేట్ ఈ కేసును పూర్తిగా సాధారణ ప్రక్రియ కింద విచారించాలి మరియు *అన్వర్ అలీ సర్కార్* [1952] ఎస్.సి.ఆర్.284 కేసులో మరియు దాని తరువాత ఇతర కేసులలో తీర్పు ద్వారా ఆలోచించిన రకమైన వివక్షకు ఇక్కడ తలెత్తదు. ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో అధికార యంత్రాంగానికి విచక్షణాధికారాన్ని కట్టబెట్టే చట్టం

వివక్షాపూరితమని చెప్పలేమని, అందువల్ల రాజ్యాంగంలోని 14వ అధికరణం పరిధిలోకి రాదు. కాబట్టి ఆ వాదనలో పసలేదు.

గోకుల్ చంద్ ద్వారకదాస్ మొరార్క v. ది కింగ్ ఎ.ఐ.ఆర్.1948 పి.సి.82 ప్రివీ కౌన్సిల్ కేసులో అధారంపై ప్రతివాది చేసిన రెండో అంశానికి సంబంధించి, విచారణ ఇంకా ప్రారంభం కాలేదని అంగీకరించారు. పైన పేర్కొన్న కేసులో ప్రివీ కౌన్సిల్ కూడా ఆ నిర్ణయం ద్వారా ఆలోచించిన విధమైన అనుమతిలో లోపాలు ఏవైనా ఉంటే, దానికి సంబంధించిన నిర్దిష్ట సాక్ష్యాల ద్వారా విచారణ సమయంలో సరిదిద్దవచ్చని గుర్తించింది. లేవనెత్తిన అభ్యంతరాన్ని అంగీకరించకుండానే, విచారణలో అందుకు సంబంధించిన సాక్ష్యాధారాలను ఇస్తామని ప్రభుత్వ తరఫు గౌరవ న్యాయవాది మాతో పేర్కొన్నారు. అందువలన, అటువంటి సాక్ష్యాధారాలు లేకుండా, అనుమతి చెల్లుతుందా లేదా అనే విషయాన్ని నిర్ణయించడం అనవసరం.

మూడవ అంశం నే మన ముందు కొంత నొక్కి చెప్పారు. క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 197లోని సబ్ సెక్షన్ (2) ఆధారంగా అర్జీదారుల తరఫు గౌరవ న్యాయవాది వాదనలు ఇలా ఉన్నాయి:-

"గవర్నర్ జనరల్ లేదా గవర్నరు తన వ్యక్తిగత నిర్ణయాన్ని ఉపయోగించి , అటువంటి న్యాయమూర్తి, మేజిస్ట్రేట్ లేదా ప్రభుత్వోద్యోగి యొక్క దోషవిచారణ ఎవరి ద్వారా , ఏ విధంగా చేయాలో, నేరం లేదా నేరాలను నిర్ణయించవచ్చు మరియు విచారణ ఏ కోర్టుకు ముందు జరగాలో పేర్కొనవచ్చు."

సెక్షన్ 197(1) కింద దోషవిచారణకు అనుమతి ఇచ్చిన ప్రభుత్వమే ఏ కోర్టు ముందు విచారణ జరపాలో, మరేదీ పేర్కొనలేదని, అందువల్ల సెక్షన్ 197(1) వర్తించే కేసులో సెక్షన్ 14 కింద ఎలాంటి అధికారాలను వినియోగించడం మినహాయించబడుతుంది అన్నది వాదన. సెక్షన్ 197(2) ప్రకారం కోర్టును సూచించటం కు సంబంధించినంత వరకు అధికారాన్ని ఉపయోగించడం విచక్షణాధికారం, ఐచ్ఛికం అయినప్పటికీ, ఒక ఒంటరి కేసులో, ఆ అధికారాన్ని ఉపయోగించకపోతే,

సంబంధిత ప్రభుత్వము ఆ కేసును 'ఏదైనా ప్రత్యేక కోర్టుకు' కేటాయించాలని కోరలేదని భావించాలి. అందువల్ల సెక్షన్ 14 కింద మరో ప్రభుత్వము ఇలాంటి కేటాయింపులు చేయడం వల్ల సెక్షన్ 197(2) కింద సంబంధిత ప్రభుత్వ అధికారాన్ని ప్రభావితం చేయడం లేదా రద్దు చేయడం జరుగుతుంది. రెండు ప్రభుత్వాలు అధికారాన్ని ద్వంద్వంగా ఉపయోగించడం సంబంధిత ప్రభుత్వ ఉద్యోగి రక్షణ కోసం ఉద్దేశించిన సెక్షన్ 197లో పొందుపరిచిన విధానానికి విరుద్ధమని, అందులో పేర్కొన్న విభాగాలకు చెందిన ఆరోపణలు చేసిన వ్యక్తి, దాని సేవకులకు మధ్య ప్రభుత్వ అనుమతిని మధ్యవర్తిత్వము చేయడం ద్వారా ఇది విరుద్ధమని కూడా సూచించబడింది. ఈ వాదనకు పొంతన లేదు. సెక్షన్ 197(1) లో ఉన్నట్లే సెక్షన్ 197(2) సంబంధిత ప్రభుత్వ ఉద్యోగి రక్షణకు సంబంధించిన ఏ విధానానికైనా ప్రేరణ పొందిందని భావించాల్సిన అవసరం లేదు. ఒక నిందితుడిని ప్రభుత్వము ఇష్టం ప్రకారం కాకుండా మరో కోర్టు విచారించడం ద్వారా రక్షణ కల్పించే ప్రసక్తే లేదు. సెక్షన్ 197(2) కింద ఉన్న అధికారాన్ని సౌలభ్యం లేదా కేసు యొక్క సంక్లిష్టత లేదా తీవ్రత లేదా ఇతర సంబంధిత పరిగణనల ఆధారంగా ఉపయోగించడానికి తగిన ప్రభుత్వానికి అప్పగించినట్లు కనిపిస్తుంది. సెక్షన్ 197(2) ప్రకారం సంబంధిత ప్రభుత్వము అధికారాన్ని వినియోగించకపోవడం వల్ల కలిగే ప్రభావం అన్న వాదన కూడా ఆమోదయోగ్యం కాదు. అటువంటి కేసుల్లో విచారణ కొరకు ఒక న్యాయస్థానాన్ని పేర్కొనే అధికారం ఒక అనుమతిదాయకమైన అధికారం, వాదించిన విధంగా; అధికారాన్ని ఉపయోగించకపోవడం వల్ల ఉత్పన్నమయే అటువంటి అంతరార్థం ఏమీ ఉండదు.

అయితే ఈ మొత్తం వాదన సెక్షన్ 197(2) మరియు సెక్షన్ 14 కింద అధికారాల పరిధిపై ఉన్న అపోహపై ఆధారపడి ఉంది. ఒకటి "కోర్టు"కు, మరొకటి "వ్యక్తి" సంబంధించినది. సెక్షన్ 197లోని సబ్ సెక్షన్ (2) ప్రకారం, మంజూరు చేసే ప్రభుత్వము కేసు విచారణ కోసం ఒక కోర్టును పేర్కొనవచ్చు, కానీ అలా చేయవలసిన నిర్బంధమేమి లేదు. కోర్టును పేర్కొనడానికి ఎంచుకోనప్పుడు, విచారణ కోడ్ యొక్క ఇతర నిబంధనలకు లోబడి ఉంటుంది. అయితే విచారణ జరగవలసిన న్యాయస్థానాన్ని నిర్దేశించే అధికారాన్ని ఉపయోగించడానికి ఎంచుకున్నప్పటికీ, కోర్టులో పనిచేసే ఏ

న్యాయస్థానము ందు అటువంటి విచారణ జరగాలి అనే ప్రశ్నను కోర్టు పేర్కొనే నిర్దేశం తాకదు. విచారణ జరిగే ప్రాంత ప్రాంతీయ ప్రభుత్వం ఆచరించాలిసిన విషయము అది. సెక్షన్ 197లోని సబ్ సెక్షన్ (2) లోని 'కోర్టు' అనే పదాన్ని సెక్షన్ 14 సబ్ సెక్షన్ (1) లోని 'న్యాయస్థానం'గా పరిగణించడంపై గౌరవ న్యాయవాది వాదన కొనసాగింది, దానికి ప్రామాణికం ఏమి లేదు. అందుకనుగుణంగా ఆ వాదనలో వాస్తవం లేదు.

పై మూడు అంశాలతో పాటు, ప్రస్తుత కేసులో ఈ కేసు విచారణ కోసం మొదట ప్రత్యేక మేజిస్ట్రేట్ గా నియమించబడిన శ్రీ కె. ఎల్. హండే, ఆ నియామకంపై ఫైలు ఎవరి వద్దకు బదిలీ చేయబడిందో, ఆ తరువాత కొంతకాలం తాత్కాలిక సెషన్స్ జడ్జిగా నియమించబడి, ఈ కేసును తన ముందు లేదని అర్జీదారుల తరఫు న్యాయవాది మరో అంశాన్ని లేవనెత్తారు. తాత్కాలిక సెషన్స్ జడ్జి పదవి నుంచి తిరిగి తన ప్రారంభిక స్థానానికి చేరుకున్నారు. ఆయనను స్పెషల్ మేజిస్ట్రేట్ గా నియమిస్తూ కేసును ఆయనకు బదిలీ చేస్తూ తాజాగా నోటిఫికేషన్ ఇవ్వకుండా ఆయనను స్పెషల్ మేజిస్ట్రేట్ గా పరిగణించలేమని పేర్కొన్నారు. ఇక్కడ కూడా, రాష్ట్రానికి చెందిన గౌరవ న్యాయవాది , పేర్కొన్న అంశాన్ని అంగీకరించకుండా, ప్రభుత్వానికి సలహా ఇవ్వడానికి, అవసరమైన నోటిఫికేషన్ జారీ చేయమని మరియు కేసును బదిలీ చేయమని, తాను సిద్ధంగా ఉన్నానని తెలియజేసారు. ఆ ప్రతిపాదన దృష్ట్యా అలా లేవనెత్తిన అభ్యంతరం పై నిర్ణయించడం అనవసరం.

ఫలితంగా అర్జీదారుల తరఫున లేవనెత్తిన అంశాలన్నీ విఫలమయ్యాయి, మరియు ఈ అర్జీను కొట్టివేయాలి.

పైన పేర్కొన్న ప్రశ్నలను ఆర్టికల్ 226 కింద దరఖాస్తుల ద్వారా గతంలో హైకోర్టు ముందు లేవనెత్తారు మరియు వ్యతిరేకంగా తీర్పు ఇవ్వబడింది అని గమనించడం వాంఛనీయము . అందులోని ఉత్తర్వులకు వ్యతిరేకంగా ఈ కోర్టుకు ఎలాంటి అప్పీళ్లు చేయలేదు. మేము చెప్పినదేదీ ఆ ఆదేశాల సరైనదో కాదో చెప్పడానికో, హైకోర్టు తీసుకొని వ్యతిరేకంగా తేలిన కేసుల్లో, వాటిపై అప్పీల్

చేసుకునేందుకు అనుమతి తీసుకోకుండా, నేరుగా సుప్రీంకోర్టును (మంచి కారణాలతో మినహా) ఆశ్రయించే పద్ధతిని, ప్రోత్సహించడానికి ఉద్దేశించబడలేదు.

పిటిషన్ కొట్టివేయబడింది.